

TUYÊN-NGÔN ĐỘC-LẬP

« Tất cả mọi người đều sinh ra bình đẳng. Tạo-hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được, trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc ».

Lời bất hủ ấy ở trong bản Tuyên ngôn Độc-lập năm 1776 của nước Mỹ. Suy rộng ra, câu ấy có ý nghĩa là: tất cả các dân tộc trên thế giới đều sinh ra bình đẳng; dân tộc nào cũng có quyền sống, quyền sung sướng và quyền tự do.

Bản Tuyên ngôn Nhân quyền và Dân quyền của cách mạng Pháp năm 1791 cũng nói:

« Người ta sinh ra tự do và bình đẳng về quyền lợi, và phải luôn luôn được tự do và bình đẳng về quyền lợi ».

Đó là những lẽ phải không ai chối cãi được.

Thế mà hơn 80 năm nay, bọn thực dân Pháp lợi dụng tự do, bình đẳng, bác ái, để cướp đất nước ta, áp bức đồng bào ta. Hành động của chúng trái hẳn với nhân đạo và chính nghĩa.

Về chính trị.—Chúng tuyệt đối không cho dân ta một chút tự do dân chủ nào.

Chúng thi hành những pháp luật dã man. Chúng lập ba chế độ khác nhau ở Trung, Nam, Bắc để ngăn cản việc thông nhất nước nhà của ta, để ngăn cản dân ta đoàn kết.

Chúng lập ra nhà tù nhiều hơn trường học. Chúng thẳng tay chém giết những người yêu nước thương nòi của ta. Chúng tắm các cuộc khởi nghĩa của ta trong những bể máu.

Chúng ràng buộc dư luận, thi hành chính sách ngu dân. Chúng dùng thuốc phiện ruyền cơn, để làm cho nòi giống ta suy nhược.

Về kinh-tế.—Chúng bóc lột dân ta đến tận xương tủy, khiến cho dân ta nghèo nàn thiếu thốn, nước ta xơ xác, tiêu điều.

Chúng cướp không ruộng đất, rừng mỏ, nguyên liệu.

Chúng giữ độc quyền in giấy bạc, xuất cảng và nhập cảng.

Chúng đặt ra hàng trăm thứ thuế vô lý, làm cho dân ta, nhất là dân cày và dân buôn, trở nên bần cùng.

Chúng không cho các nhà tư sản ta được giao lưu. Chúng bóc lột công nhân ta một cách vô cùng tàn nhẫn.

Mùa thu năm 1940, phát-xít Nhật đến xâm lăng Đông-Dương để mở thêm căn cứ đánh Đông-Minh, thì bọn thực dân Pháp gầy gò đầu hàng, mở cửa nước ta trước Nhật. Từ đó dân ta chịu hai tầng xiềng xích: Pháp và Nhật. Từ đó dân ta chịu cảnh khổ, nghèo nàn. Kết quả là cuối năm ngoài sang đầu năm nay, từ Quảng-Trị đến Bắc-Kỳ, hơn hai triệu đồng bào ta bị chết đói.

Ngày 9 tháng 3 năm nay, Nhật trước khi giới của quân đội Pháp. Bọn thực dân Pháp hoặc bỏ chạy, hoặc đầu hàng.

Thế là chúng những chúng không «bảo hộ» được ta, trái lại, trong 5 năm, chúng đã bán nước ta hai lần cho Nhật.

Trước ngày 9 tháng 3, biết bao lần Việt-Minh đã kêu gọi người Pháp liên minh để chống Nhật. Bọn thực dân Pháp đã không đáp ứng, lại thẳng tay không bỏ Việt-Minh hơn trước. Thậm chí đến khi thua chạy, chúng còn nhả tâm giết nốt số đồng tử chính trị ở Yên-báy và Cao-bằng.

Tuy vậy, đối với người Pháp, đồng bào ta vẫn giữ một thái độ khoan hồng và nhân đạo. Sau cuộc biến động ngày 9 tháng 3, Việt-Minh đã giúp cho nhiều người Pháp chạy qua biên thùy, lại cứu cho người Pháp ra khỏi nhà giam Nhật, và bảo vệ tính mạng, và tài sản cho họ.

Sự thực là từ mùa thu năm 1940, nước ta đã thành thuộc địa của Nhật, chứ không phải thuộc địa của Pháp nữa. Khi Nhật hàng Đông-minh thì nhân dân cả nước ta đã nổi dậy giành chính quyền, lập nên nước Việt-Nam Cộng Hòa Dân Chủ.

Sự thực là dân ta đã lấy lại nước Việt-nam từ tay Nhật, chứ không phải từ tay Pháp.

Pháp chạy, Nhật hàng, vua Bảo-Đại thoái vị. Dân ta đã đánh đổ các xiềng xích thực dân gần 100 năm nay để gây nên nước Việt-nam độc lập. Dân ta lại đánh đổ chế độ quân chủ mấy mươi thế kỷ mà lập nên chế độ dân chủ cộng hòa.

Bởi thế cho nên chúng tôi—Lâm thời Chính phủ của nước Việt-nam mới—đại diện cho toàn dân Việt-nam, tuyên bố thoát ly hẳn quan hệ thực dân với Pháp, xóa bỏ hết những hiệp ước mà Pháp đã ký về nước Việt-nam, xóa bỏ tất cả mọi đặc quyền của Pháp trên đất nước Việt-nam.

Toàn dân Việt-nam, trên dưới một lòng quyết liệt chống lại âm mưu của bọn thực dân Pháp.

Chúng tôi tin rằng các nước Đông-minh đã công nhận những nguyên tắc dân tộc bình đẳng ở các hội nghị Tô-bê-răng và Cựu-kim-sơn, quyết không thể không nhận quyền độc lập của dân Việt-nam.

Một dân tộc đã gan góc chống ách nô lệ của Pháp hơn 80 năm nay, một dân tộc đã gan góc đứng về phe Đông-minh chống phát xít mấy năm nay, dân tộc đó phải được tự do! Dân tộc đó phải được độc lập!

Vì những lẽ trên, chúng tôi—Chính phủ Lâm thời của nước Việt-nam Dân chủ cộng hòa—trình trọng tuyên bố với thế giới rằng:

« Nước Việt-nam có quyền hưởng tự do và độc lập, và sự thực đã thành một nước tự do và độc lập. Toàn thể dân Việt-nam quyết đem tất cả tinh thần và lực lượng, tính mạng và của cải để giữ vững quyền tự do và độc lập ấy. »

Hà-Hai Minh (Chủ tịch), Trần-Huy Liệu, Võ Nguyên Giáp, Chu-Văn Tấn,
Đoàn-Giáo-Hiền, Nguyễn-Văn Tố, Nguyễn-Minh-Hà, Chu-Huy Cận,
Phạm-Ngọc-Thạch, Nguyễn-Văn-Xuân, Võ-Trung-Kính,
Phạm-Văn-Đổng, Đào-Trung-Kim, Võ-Dinh-Hồ,
Lê-Văn-Tiến.

Ngày 19/12/1946, Chủ tịch Hồ Chí Minh đã viết Lời kêu gọi toàn quốc kháng chiến

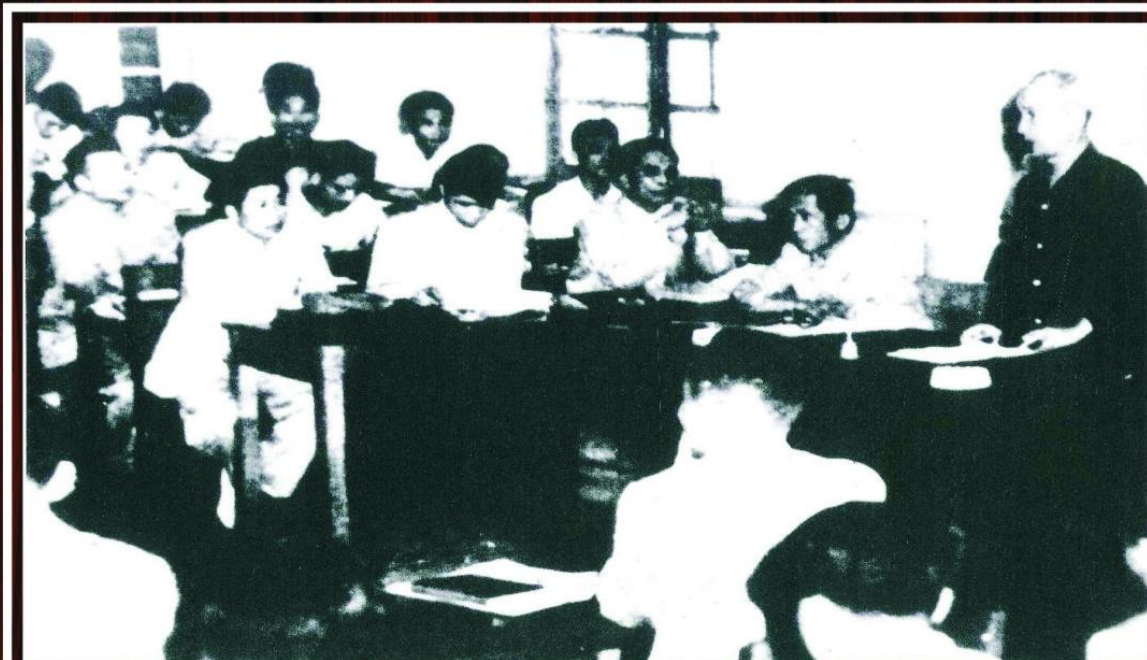
Chủ tịch Hồ Chí Minh chỉ đạo các đơn vị lực lượng vũ trang trong chiến dịch Biên giới tại Đông Khê, năm 1950.

Tháng 12 năm 1953, tại Việt Bắc, Chủ tịch Hồ Chí Minh cùng các đồng chí lãnh đạo Trung ương Đảng quyết định mở Chiến dịch Điện Biên Phủ nhằm tiêu diệt tập đoàn cứ điểm chiến lược của thực dân Pháp tại Việt Nam.

Ngày 7 tháng 5 năm 1954, Chiến dịch Điện Biên Phủ thắng lợi, đánh bại hoàn toàn mưu đồ xâm lược của thực dân Pháp.

Cuộc kháng chiến chống thực dân Pháp thắng lợi, ở miền Bắc, Nhân dân ta tiến hành xây dựng chủ nghĩa xã hội; ở miền Nam, Mỹ thay chân Pháp âm mưu xâm chiếm lâu dài nước ta. Tháng 5 năm 1959, Hội nghị Ban Chấp hành Trung ương Đảng lần thứ 15 (khóa II) do Chủ tịch Hồ Chí Minh chủ trì đã thông qua đường lối cách mạng miền Nam trường kỳ kháng chiến chống đế quốc Mỹ xâm lược để đi đến thống nhất đất nước.